

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Zabłocki (przewodniczący)

SSN Włodzimierz Wróbel

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski (sprawozdawca)

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Jerzego Engelkinga,
w sprawie **S. G.**

skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 30 września 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 18 czerwca 2014 r., sygn. akt IX Ka 104/14

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie

z dnia 30 października 2012 r., sygn. akt III K 1814/06,

1) oddala kasację;

**2) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanego.**

UZASADNIENIE

S.G. był oskarżony m. in. o to, że (numerację zarzutów podano zgodnie z chronologią aktu oskarżenia):

9) W czerwcu 2004 roku na terenie województwa [x] działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł użytkownikowi pojazdu T.D. w popełnieniu przestępstwa w ten sposób, że nie później niż 30 czerwca 2004r. przyjął od T. D. za pośrednictwem G.K. samochód osobowy F. nr rej. [...] wraz z kluczami, a

następnie pomógł w jego zbyciu, czym doprowadził towarzystwo ubezpieczeniowe P. S. A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 27.600 zł. z tytułu wypłaty odszkodowania na podstawie umowy ubezpieczenia poprzez wprowadzenie w błąd co do faktu dokonanej w dniu 30.06.2004r. kradzieży z włamaniem samochodu osobowego F. nr rej. [...], które to zdarzenie w rzeczywistości nie miało miejsca, działając na szkodę towarzystwa ubezpieczeniowego P. S.A. , przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

10) W dniu 14 czerwca 2004r. w nieustalonym miejscu, podczas rozmowy telefonicznej podżegał mężczyznę o imieniu M. do popełnienia przestępstwa polegającego na nabyciu samochodu marki F. nr rej. [...] wartości około 27.600 zł, mając świadomość, iż pojazd ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, działając na szkodę towarzystwa ubezpieczeniowego P. S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

11) W dniu 14 czerwca 2004r. w nieustalonym miejscu podżegał W. W. do popełnienia przestępstwa polegającego na nabyciu samochodu marki F. nr rej. [...] wartości około 27.600 zł, mając świadomość, iż pojazd ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, działając na szkodę towarzystwa ubezpieczeniowego P. S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

12) W dniu 14 czerwca 2004r. w nieustalonym miejscu podżegał W. B. do popełnienia przestępstwa polegającego na nabyciu samochodu marki F. nr rej. [...] o wartości około 27.600 zł, mając świadomość, iż pojazd ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, działając na szkodę towarzystwa ubezpieczeniowego P. S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

13) W dniu 14 czerwca 2004r. w nieustalonym miejscu podlegał D.B. do popełnienia przestępstwa polegającego na nabyciu samochodu marki F. nr rej. [...] wartości około 27.600 zł, mając świadomość, iż pojazd ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego działając na szkodę towarzystwa ubezpieczeniowego P. S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

15) W okresie od 26 maja 2004 roku do dnia 07 czerwca 2004 roku, na terenie województwa [x] w bliżej nieokreślonym miejscu, działając na zlecenie D. B. w z góry powziętym zamiarze, w warunkach ciągu przestępstw, nakłaniał do załatwienia wzoru faktury na samochód O. oraz czystego blankietu dowodu rejestracyjnego starego i nowego typu niżej wymienione osoby, w ten sposób, że:

a) w dniu 26 maja 2004 r., podczas rozmowy telefonicznej podlegał n/n mężczyznę posługującego się telefonem komórkowym o nr. [...] do popełnienia przestępstwa, w ten sposób, że zlecił mu załatwienie wzoru faktury na samochód marki O. b.d.b., czyniąc tym samym przygotowania do jej sfalszowania, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

b) w dniu 26 maja 2004 r., podlegał P.K. do popełnienia przestępstwa, w ten sposób, że zlecił mu załatwienie wzoru faktury na samochód marki O. b.d.b., czyniąc tym samym przygotowania do jej sfalszowania, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

c) w dniu 26 maja 2004 r. podlegał M. D. do popełnienia przestępstwa, w ten sposób, że zlecił jej załatwienie wzoru faktury na samochód marki O. b.d.b., czyniąc tym samym przygotowania do sfalszowania tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

d) w dniu 26 maja 2004r, podlegał J. D. do popełnienia przestępstwa, w ten sposób, że zlecił mu załatwienie wzoru faktury na samochód marki O. b.d.b., czyniąc tym samym przygotowania do jej sfalszowania, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

e) w dniu 26 maja 2004 r., podczas rozmowy telefonicznej podlegał n/n mężczyznę o imieniu C. posługującego się telefonem komórkowym o nr [...] do popełnienia przestępstwa, w ten sposób, że zlecił mu załatwienie czystego blankietu dowodu

rejestracyjnego, czyniąc tym samym przygotowania do jego sfalszowania, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

f) w dniu 27 maja 2004 r., podczas rozmowy telefonicznej podlegał n/n mężczyznę posługującego się telefonem komórkowym o nr. [...] do popełnienia przestępstwa, w ten sposób, że zlecił mu załatwienie czystego blankietu dowodu rejestracyjnego, czyniąc tym samym przygotowania do jego sfalszowania, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

g) w dniu 27 maja 2004 r., podlegał M. B. do popełnienia przestępstwa, w ten sposób, że zlecił mu załatwienie czystego blankietu dowodu rejestracyjnego, czyniąc tym samym przygotowania do jego sfalszowania, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

h) w dniu 27 maja 2004 r., podlegał G. K. do popełnienia przestępstwa, w ten sposób, że zlecił mu załatwienie czystego blankietu dowodu rejestracyjnego, czyniąc tym samym przygotowania do jego sfalszowania, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

i) w dniu 27 maja 2004 r., podczas rozmowy telefonicznej podlegał n/n mężczyznę o ps. „K.” posługującego się telefonem komórkowym o nr [...] do popełnienia przestępstwa, w ten sposób, że zlecił mu załatwienie czystego blankietu dowodu rejestracyjnego, czyniąc tym samym przygotowania do jego sfalszowania, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

j) w dniu 27 maja 2004 r. podlegał R. K. do popełnienia przestępstwa, w ten sposób, że zlecił mu załatwienie czystego blankietu dowodu rejestracyjnego, czyniąc tym samym przygotowania do jego sfalszowania, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

k) w dniu 27 maja 2004 r., podlegał J. S. do popełnienia przestępstwa, w ten sposób, że zlecił mu załatwienie czystego blankietu dowodu rejestracyjnego, czyniąc tym samym przygotowania do jego sfalszowania, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

l) w dniu 02 czerwca 2004 r., podczas rozmowy telefonicznej podlegał n/n mężczyznę o imieniu C. posługującego się telefonem komórkowym o nr [...] do popełnienia przestępstwa, w ten sposób, że zlecił mu załatwienie czystego blankietu dowodu rejestracyjnego (starego typu), czyniąc tym samym

przygotowania do jego sfalszowania, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

m) w dniu 07 czerwca 2004r., podczas rozmowy telefonicznej podzegał n/n kobietę o imieniu M. posługującą się telefonem komórkowym o nr [...] do popełnienia przestępstwa, w ten sposób, że zlecił jej załatwienie czystego blankietu dowodu rejestracyjnego, czyniąc tym samym przygotowania do jego sfalszowania, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

n) w dniu 07 czerwca 2004 r., podczas rozmowy telefonicznej podzegał n/n mężczyznę o imieniu J. posługującą się telefonem komórkowym o nr [...] do popełnienia przestępstwa, w ten sposób, że zlecił mu załatwienie czystego blankietu dowodu rejestracyjnego, czyniąc tym samym przygotowania do jego sfalszowania, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 30 października 2012 r., sygn. akt III K 1814/06, Sąd Rejonowy dla Warszawy - Żoliborza w Warszawie (numeracja podana zgodnie z przyjętą w wyroku):

VI. b) w ramach czynów zarzucanych S. G. w pkt 9-13, uznał go za winnego tego, że w dniu 14.06.2004 r. na terenie województwa [x], w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł ustalonej osobie, będącej właścicielem samochodu F. o nr rej. [...], w popełnieniu przestępstwa oszustwa polegającego na doprowadzeniu P. S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie 27.600 zł z tytułu wypłaty na rzecz wskazanego wyżej właściciela pojazdu odszkodowania na podstawie umowy ubezpieczenia za pomocą wprowadzenia w błąd poprzez zgłoszenie fikcyjnej kradzieży wskazanego wyżej samochodu, w ten sposób, iż za pośrednictwem ustalonej osoby przyjął przedmiotowy pojazd, a następnie w trakcie rozmów telefonicznych zaproponował jego nabycie nieustalonej osobie o imieniu M. oraz trzem innym ustalonym osobom, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

skazał go, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

VI. c) w ramach czynów zarzucanych temu oskarżonemu w pkt 15 pod poz. a) – c) uznał go za winnego tego, że w dniu 26.05.2004 r. w nieustalonym miejscu, działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pomógł D. B. w przygotowaniach do podrobienia faktury na zakup samochodu marki O., w celu użycia jej za autentyczną, w ten sposób, iż w trakcie rozmowy telefonicznej zwrócił się do J. P. (posługującego się telefonem komórkowym o numerze [...]) oraz P. K. i M. D. o załatwienie wzoru faktury na samochód marki O., i za to skazał go na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

VI. d) uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 15 pod poz. d);

VI. e) w ramach czynów zarzucanych mu w pkt 15 pod poz. e) - k) uznał go za winnego tego, że w dniu 26.05.2004 r. i 27.05.2004 r. w nieustalonym miejscu, działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pomógł D. B. w przygotowaniach do podrobienia dowodu rejestracyjnego, w celu użycia go za autentyczny, w ten sposób, że w trakcie rozmowy telefonicznej zwrócił się do M. B., G. K., J. S., nieustalonego mężczyzny o pseudonimie K. posługującego się telefonem komórkowym o nr [...] oraz trzech nieustalonych mężczyzn posługujących się telefonami komórkowymi o numerach [...], [...] oraz [...] o załatwienie czystego blankietu dowodu rejestracyjnego, i za to skazał go na podstawie art 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

VI. f) w ramach czynów zarzucanych mu w pkt 15 pod poz. l) - n) uznał go za winnego tego, że w dniach 2.06.2004 r. i 7.06.2004 r. w nieustalonym miejscu, działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pomógł D. B. w przygotowaniach do podrobienia dowodów rejestracyjnych nowego i starego typu, w celu użycia ich za autentyczne, w ten sposób, iż w trakcie rozmowy telefonicznej zwrócił się do:

- nieustalonego mężczyzny posługującego się telefonem komórkowym o nr [...] o załatwienie czystego blankietu dowodu rejestracyjnego starego typu;

- nieustalonej kobiety o imieniu M. posługującej się telefonem komórkowym o nr [...] oraz nieustalonego mężczyzny o imieniu J. posługującego się telefonem komórkowym o nr [...] o załatwienie czystego blankietu dowodu rejestracyjnego nowego typu,

i za to skazał go na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

VII. przyjął, iż oskarżony S. G. czynów przypisanych mu w pkt VI c), e) i f) dopuścił się w warunkach z art. 91 § 1 k.k., i za wskazane wyżej czyny na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. wymierzył mu karę łączną dwóch lat i czterech miesięcy pozbawienia wolności.

Od wyroku tego apelację wniósł oskarżony i jego obrońca.

Obrońca w pkt 1 i 2 apelacji postawił zarzuty obrazy prawa procesowego – art. 14 k.k. w zw. z art. 399 k.p.k., art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k.

W pkt 3 apelacji zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego – art. 13 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie, gdyż oskarżony – zdaniem Autora skargi - w żadnym przypadku celu swojego działania nie osiągnął.

Zarzucił również – w pkt 4 - rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec S.G. kary, wynikającą z pominięcia szeregu okoliczności mających znaczenie dla jej wymiaru, a określonych w art. 53 § 1 – 3 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku we wskazanym zakresie oraz uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów lub orzeczenie kary niższej za czyny wskazane w pkt 9 -13 oraz 15 a) - c), e) - k) oraz l) - n) wstępnej części wyroku, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Oskarżony w apelacji osobistej wskazywał, że nie dokonał zarzucanych mu czynów.

Po rozpoznaniu obu apelacji, Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 18 czerwca 2014 r., sygn. akt IX Ka 104/14, w odniesieniu do oskarżonego S. G. zmienił wyrok w zaskarżonej części w ten tylko sposób, że wyeliminował z opisu czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie VI b sformułowanie „za

pośrednictwem ustalonej osoby przyjął przedmiotowy pojazd, a następnie"; w pozostałym zaś zakresie utrzymał ten wyrok w mocy.

Od tego orzeczenia kasację na korzyść skazanego wniósł jego obrońca, w której zarzucił:

- 1) co do całości orzeczenia dotyczącego skazanego S. G. -obrazę art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 2 i 3 k.p.k. poprzez nienależyte, niepełne rozpoznanie apelacji obrońcy S. G., tj. pominięcie przy rozpoznaniu sprawy niektórych zarzutów apelacji (zarzut obrazu art. 13 § 1 kk, zarzut obrazu art. 4, 5 § 2, 7 i 410 k.p.k. w zakresie pkt VI ppkt c), e) i f) wyroku Sądu I instancji) oraz rozpoznanie pozostałych zarzutów w sposób pobieżny;
- 2) co do pkt III zaskarżonego orzeczenia, w zakresie utrzymania w mocy kar wymierzonych w pkt VI pkt b wyroku Sądu Rejonowego przy eliminacji w pkt I wyroku Sądu Okręgowego elementu opisu czynu - obrazę art. 434 § 1 k.p.k. w zw. z art. 454 § 2 k.p.k. poprzez faktyczne wymierzenie przez Sąd Okręgowy kary surowszej niż wymierzona przez Sąd Rejonowy za czyny wskazane w opisie czynu, a nie wyeliminowane z opisu przez Sąd Okręgowy, co nastąpiło poprzez utrzymanie w mocy tego samego wymiaru kary za przestępstwo popełnione czynem ciągłym przy ograniczeniu katalogu działań przypisanych skazanemu w ramach czynu (zmiana opisu czynu) tj. naruszenie zakazu *reformationis in peius*;
- 3) naruszenie art. 439 pkt 9 k.p.k. co do pkt III zaskarżonego orzeczenia w zakresie utrzymującym w mocy orzeczenia Sądu I instancji co do czynów opisanych w pkt VI ppkt b), c), e) i f) wyroku Sądu Rejonowego: utrzymanie w mocy orzeczenia Sądu I instancji w powyższym zakresie przy braku skargi uprawnionego oskarżyciela co do czynów objętych skazaniem (art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art 14 k.p.k.) tj. w sytuacji, gdy zmiana opisu czynu i kwalifikacji prawnej dokonana przez Sąd Rejonowy stanowiła niedozwolone wyjście poza zakres oskarżenia, a działania przypisanie S. G. w pkt VI ppkt b) wyroku Sądu Rejonowego (pomocnictwo do przestępstwa popełnionego przez właściciela pojazdu) oraz w pkt VI ppkt c), e) i f) wyroku Sądu Rejonowego (pomocnictwo osk. B.), nie były objęte skargą oskarżyciela publicznego, gdyż ta ostatnia obejmowała zarzuty dotyczące innych zdarzeń i działań skazanego - naceLOWANYCH na inny efekt, wypełniających inne znamiona, adresowanych do innych osób.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

W pisemnej odpowiedzi na tę kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Stanowisko to podzielił występujący na rozprawie przed Sądem Najwyższym Prokurator Prokuratury Generalnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie podnieść należy, że obszerność części historycznej niniejszego uzasadnienia podyktowana jest faktem, iż Sąd *a quo* w czynach przypisanych S. G. dokonał istotnych modyfikacji, w stosunku do zarzutów prokuratorskich stawianych mu w akcie oskarżenia, a ponieważ było to przedmiotem argumentacji zarówno apelacyjnej, jak i kasacyjnej, dla pełnego zobrazowania sprawy obszerne fragmenty tych rozstrzygnięć oraz treści skarg należało przytoczyć *in extenso*.

Oceniając zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej rozpocząć należy od stwierdzenia, że zarzut zawarty w pkt 1 kasacji, dotyczący obrazy art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., w części w której odnosi się do nierozpoznania przez Sąd odwoławczy zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 13 § 1 k.p.k., był słuszny. Istotnie, z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, aby Sąd Okręgowy w Warszawie rozpoznając apelację obrońcy, słowem chociażby odniósł się do zarzutu zawartego w pkt 3 apelacji, a dotyczącego obrazy przez Sąd *a quo* art. 13 § 1 k.k., której to obrazy obrońca dopatruje się w fakcie niezastosowania tego przepisu do wszystkich czynów przypisanych S.G.. Pominięcie rozpoznania zarzutu zawartego w skardze odwoławczej stanowi rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k., podobnie jak i brak zamieszczenia motywów odnoszących się do zarzutu podniesionego w apelacji w sporządzonym następnie uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego - stanowi rażącą obrazę art. 457 § 3 k.p.k. Rzecz jednak w tym, że skuteczność skargi kasacyjnej zależy nie tylko od wykazania rażącego naruszenia prawa przez sąd odwoławczy, ale i spełnienia drugiego, koniunkcyjnego warunku, jakim jest możliwość istotnego wpływu tego uchybienia na treść orzeczenia. O ile obrońca słusznie wskazał, że Sąd odwoławczy w ogóle nie odniósł się do zarzutu obrazy art. 13 § 1 k.k., o tyle w

najmniejszym stopniu nie wykazał, aby uchybienie to miało jakikolwiek wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia. *Prima facie*, z samej już treści czynów przypisanych skazanemu i z treści uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, zaakceptowanego przez Sąd odwoławczy wynika, że argumentacja obrońcy o rzekomym usiłowaniu, a nie dokonaniu tych czynów nie przystaje do ustaleń faktycznych sprawy, których zresztą w postępowaniu kasacyjnym kwestionować nie wolno.

I tak, jeśli chodzi o czyn przypisany S. G. w pkt. VI lit. b wyroku Sądu Rejonowego, to polegał on na pomocy właścicielowi samochodu F. w popełnieniu przestępstwa oszustwa na szkodę P. S.A., które to przestępstwo zostało przecież dokonane (patrz uzasadnienie wyroku Sądu I instancji – str. 13 - 15, 98 – 102).

Również przestępstwa przypisane skazanemu w pkt. VI lit c, e i f wyroku Sądu Rejonowego, osiągnęły formę stadialną dokonania. Czyny te, popełnione w warunkach ciągu przestępstw, miały wszak polegać na udzieleniu pomocy współoskarżonemu D. B. w jego przygotowaniach do podrobienia dokumentów. Zważyć należy, że w pkt IX lit. b, c i d tegoż wyroku oskarżony D.B. został uznany winnym dokonania (podkr. SN) samodzielnego przestępstwa, jakim jest określone w art. 270 § 3 k.k. czynienie przygotowań do popełnienia występku opisanego w § 1 tego artykułu.

Reasumując, gdyby Sąd odwoławczy rozpoznał zarzut zawarty w pkt 3 apelacji obrońcy, to w żadnym razie nie dokonałby ocen innych, niżli podane powyżej, a które nie pozostawiają cienia wątpliwości, że każdy z czynów przypisanych S. G., osiągnął formę stadialną dokonania. Z tych względów, zarzut tej części kasacji, choć formalnie zasadny, nie mógł odnieść zamierzonego przez obrońcę skutku polegającego na wydaniu przez Sąd Najwyższy orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.

Nie można natomiast podzielić zastrzeżeń obrońcy co do sposobu rozpoznania przez Sąd Okręgowy pozostałych zarzutów apelacyjnych, dotyczących wskazanych w zwykłym środku odwoławczym uchybień przepisom procedury, których miał dopuścić się Sąd I instancji. Przeczy temu lektura stosownej części uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego (str. 41 – 46). Sąd ten przecież wskazał, że uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego sporządzone zostało prawidłowo i

zawiera bardzo wyczerpujące wskazanie motywów wydanego rozstrzygnięcia, zarówno w odniesieniu do ustaleń faktycznych, prawnych, jak i w zakresie wymiaru kary. Z oceną tą należy się w pełni zgodzić przypominając zarazem, że pisemne motywy orzeczenia drugoinstancyjnego nie muszą powtarzać tez i argumentów zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, o ile zarzuty sformułowane przez autora środka odwoławczego w odniesieniu do tego wyroku mają charakter wyłącznie polemiczny. Stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w wykonaniu jego obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest bowiem od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2014 r., sygn. akt II KK 205/14, LEX nr 1491327; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt II KK 333/12, LEX nr 1324281). Zupełnie chybione jest zatem odwołanie się przez Autora kasacji do „objętościowego” porównania wniesionej apelacji z motywami zaskarżonego wyroku w sytuacji, gdy bardzo wyczerpujące uzasadnienie Sądu I instancji nie było nawet kwestionowane w apelacji przez pryzmat przepisu art. 424 k.p.k.

W kategoriach oczywistej bezzasadności potraktować należy pozostałe zarzuty kasacyjne.

Wręcz niezrozumiały jest zarzut z pkt 2 kasacji, jakoby Sąd *ad quem*, eliminując element opisu czynu przypisanego skazanemu w pkt VI lit. b wyroku z jednoczesnym utrzymaniem tej samej kary za ten czyn - naruszył zakaz *reformationis in peius*, chroniony przepisami art. 434 § 1 k.p.k. w zw. z art. 454 § 2 k.p.k. Po pierwsze, nie doszło do żadnej obrazy dawnego przepisu art. 454 § 2 k.p.k., który zabraniał orzekania kary surowszej z jednoczesnym dokonaniem odmiennych ustaleń faktycznych wpływających na zaostrenie kary (*vide* uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2011 r., sygn. akt I KZP 28/10, OSNKW z 2011 r., z. 4, poz. 30). W realiach przedmiotowej sprawy nie doszło przecież w ogóle do orzeczenia kary surowszej. Nie wydano też orzeczenia surowszego w zakresie opisu czynu, skoro wyeliminowany został z niego element w postaci przyjęcia przez S.G. fikcyjnie skradzionego samochodu. Wyjęcie tej okoliczności ze znamion strony przedmiotowej czynu było postąpieniem dla skazanego korzystnym, skoro wykluczyło jeden z elementów zachowania składającego się na pierwotnie zarzucany obraz przestępstwa.

W zaistniałej sytuacji nie może być zatem mowy o jakimkolwiek naruszeniu art. 434 § 1 k.p.k. Argumentacja obrońcy, który dla uzasadnienia tezy o naruszeniu zakazu *reformationis in peius* wskazuje na analogie związane z wyeliminowaniem części zachowań z czynu ciągłego i wpływu tej eliminacji na wymiar kary, wydaje się nieporozumieniem. W przedmiotowej sprawie – o czym była mowa wyżej - doszło jedynie do korzystnej dla skazanego zmiany opisu czynu przypisanego, a nie redukcji zachowań przestępnych, będących *quasi* – uniewinnieniem. S.G. został bowiem skazany za wszystkie zachowania, które w pkt 9 – 13 aktu oskarżenia zarzucił mu prokurator, z tą zmianą, że opis czynu z pkt 9 uległ modyfikacji w wyniku orzeczenia reformatoryjnego Sądu odwoławczego (pkt I ppkt 1 wyroku).

Zupełnie bezzasadny jest również zarzut ujęty w pkt 3 kasacji, w którym obrońca podnosi, iż orzeczenie Sądu Rejonowego jest dotknięte bezwzględną przyczyną odwoławczą, opisaną w art. 439 pkt 9 k.p.k., w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela (art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 14 k.p.k.).

Odnosząc się do przedstawionych na poparcie tego zarzutu wywodów nie sposób nie zauważyć, że stanowią one próbę ponownego zakwestionowania orzeczenia skazującego w oparciu o ten sam argument, który w pkt 1 apelacji obrońca próbował przeforsować poprzez zarzut naruszenia przepisów art. 399 k.p.k. w zw. z art. 14 k.p.k. Obecnie Autor kasacji zarzut powyższy stara się zakwalifikować do kategorii przyczyn bezwzględnych, ale próba ta jest oczywiście nietrafiona.

Zakres rozpoznania sprawy karnej jest oczywiście określony granicami prokuratorskiej skargi, ale granic tych nie można pojmować w taki sposób, jak czyni to obrońca. Ponad wszelką wątpliwość, ramy zdarzenia historycznego nie zostały przekroczone przez to, że Sąd dokonał syntezy szeregu zachowań S. G. zarzucanych mu w akcie oskarżenia w jeden czyn, dokonując jednocześnie redukcji ocen materialnoprawnych i w konsekwencji uznając, że stanowi on postać zjawiskową pomocnictwa, a nie podżegania. Należy przy tym zauważyć, że wszystkie opisowe elementy zachowania skazanego, które oskarżyciel rozczłonkował na odrębne przestępstwa określone w pkt 9 – 13 oraz w pkt 15 lit. a – c, e – k oraz l – n aktu oskarżenia, Sąd I instancji ujął w ramy czynów

przypisanych mu w wyroku - pod pkt VI lit. b, c, e i f , zatem o żadnym wyjściu poza granice skargi nie może być mowy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.